

Jumalateenistus Nõos P, 21.05.20 kl 18.00, Taevaminemispüha

Lektsioonid: Ap 1:1–11; Jh 17:24–26

Pihikõne: Kl 4:5

Jutlus: Tn 7:13–14

Laulud: 121 (1–2); 124 (1–3, 4); 123 (1–3); 415 (1–4)

Ja ma nägin öistes nägemustes, vaata, taeva pilvedega tuli keegi, kes oli Inimesepoja sarnane. Ja ta saabus Elatanu juurde ning viidi tema ette. Ja temale anti valitsus ja au ning kuningriik; ja kõik rahvad, suguvõsad ja keeled teenisid teda. Tema valitsus on igavene valitsus, mis ei lakka, ja tema kuningriik ei hukku.

Täna sel Taevaminemispühäl on meie mõttes sündmus, millest kui ajaloolisest faktist kõneldakse Ap 1:9. Kuulsime seda juba ka altarist: „Kui Jeesus seda [jüngerile] oli öelnud, tõsteti ta nende nähes üles ja pilv varjas ta nende silme eest.“

Sellega luuakse lugeja ja kuulaja silme ette kujutuspilt, kuidas see täpselt sündis. Küsimusele, kuidas saab inimene lihtsalt õhku tõusta, on samuti vastus antud: ta tõsteti üles (kr *epérthe*). Kes tõstsid? Piibli kontekstis on vastus selge – inglid tõstsid. Hiljem, meie tänase kirjakohta taustal näeme, et see väide on asjakohane.

Vahemärkusena võib öelda kaasaegsele inimesele, kes suhtub skeptiliselt Jeesuse taevasse tõusmisest kui ajaloolisest sündmusest, et tänapäeval ei pea me ju sugugi ebatavaliseks inimese tõusmist abivahenditega üles taeva poole. Kui 2000 aastat tagasi oleks nähtud tänaseid abivahendeid (nt mingit helikopterit vms, mis suudab inimese kohalt üles tõsta), siis oleks sedagi peetud inglite tööks. Nii et sama uskumatu nagu toonased inglid tänapäeva inimesele, oleksid tänapäevased tehnilised „inglid“ toonasele inimesele. Skeptitsismiks pole põhjust!

Tuleme tagasi Piibli juurde. Miks peab UT nõnda oluliseks rõhutada konkreetseid pilte Jeesuse taevaminekust? Samas, kui Jeesuse surnuist üles tõusmist pole mitte kuidagi kirjeldatud? See on nii kahel põhjusel.

Esiteks pole suurel inimesel tarvis teada, kuidas surnuist ülestõusmine toimub. Muidu hakkaks inimese patune süda looma igasuguseid tarbetuid teooriaid nende kohta, kes surevad siin maa peal päevast päeva. Niikui tehakse seda juba praeguses täielikus teadmatuseski. Seepärast piisab lihtsast teadmisest, et surnuist ülestõusmine on olemas. Ütleb ju Pauluski Rm 8:24: „...kes siis loodab seda, mida ta näeb?“ Aga Jumal tahab, et meie lootus oleks ülestõusmisele.

Teiseks on Jeesuse taevaminekut tarvis rõhutada seetõttu, et inimene teaks, milline on tema lootuse lõppsiht. Surnuist ülestõusmise fakt üksi ei anna nõdralt inimõistusele piisavalt infot. Mida jääb siis inimene pärast ülestõusmist tegema? Kas käima varjukuluna mööda maailma, nagu mõned fantasöörid on ette kujutanud?

Seepärast on Jumal kinkinud inimestele pildi sellest, kuidas Jeesus taeva läheb. Sest niisamuti kistakse Kristuse omad pilvedes üles õhku Issandale vastu, kui Issand kord tagasi tuleb (1Ts 4:17). Muide, pangem jälle tähele passiivset tegusõna *harpagesómetha* kiskumise kohta, mis vihjab „abivahendeile“ ehk ingeleile!

See, millest siiani kõnelesime, on niisiis Jeesus Kristuse taevaminek kui ajalooline sündmus, mida kirjeldatakse selgesõnaliselt minevikusündmusena Ap 1. peatükis ja tulevikusündmusena Pauluse kirjas.

Täna kirjakoht prohvet Taanieli raamatust aga lisab meie kujutlusele justkui jätkupildi, mis ei toimu enam ajas, vaid juba ajatuses ehk igavikus – see toimub Jumala troonisaalis. Taanielile on ilmutatud see pilt öistes nägemustes. Ja kristlastena võime väita, et see pilt annab meile teadmise, mis juhtus Jeesusega, kui ta oli tõstetud jüngerite nähes taevasse ja pilv varjas ta nende eest.

Jutustab ju Taaniel oma nägemuses: „...taeva pilvedega tuli keegi, kes oli Inimesepoja sarnane.“ Loomulikult tuleb silmas pidada ka akadeemilist piibli teadust, mis meenutab, et Taanieli kirjeldatud Inimesepoega ei tasu *a priori* pidada Jeesuseks. Siin võidakse nt VT kontekstis silmas pidada hoopis usklikku Iisraeli jääki.

Kuid asjaolu, et kõneldakse Inimesepojast, tegelikult siis lihtsalt inimesest, on viinud nii UT üleskirjutaja kui ka kõigi aegade kristlased veendumusele, et tegu on kindlasti Messiaga, Jumala Poja Jeesus Kristusega.

See, et ta oli inimese sarnane, on eriti oluline meile, surelikele inimestele. Kui Jeesus inglite poolt taeva tõsteti ning ta Jumala troonisaali jõudis ja Elatanu (Jumala) ette viidi (jällegi viide inglitele!), ei muutunud ta mingiks ebamaiseks olendiks, vaid oli endselt inimene. See annab lootuse kinnitust neile, kes ootavad surnuist ülestõusmist ja taevaminemist. Sest kui meie sarnaselt surnud inimene Jeesus oli inimesena Jumala juures, siis võime seal kunagi olla ka meie!

Ent kui Jeesus Kristusele kui Jumala Pojale anti taevasse saabumisel kohe „valitsus ja au ning kuningriik“, siis meid katsutakse Jumala juures läbi. Sest meie oleme patused. Meile on seal troonisaalis tarvis eestkostjaid, keda Jeesusel tarvis ei läinud. Nagu ütleb Paulus 8:34: Kristus „on Jumala paremal käel ja ... palub meie eest.“ Küllap palub Kristus praegu ja palub ka siis, kui kord meie kohtupäev Jumala ees kätte jõuab. Sest omast jõust ja saavutustest Jumala ees õige olemiseks ei piisa. Kuid Jeesus tahab meid aidata, sest ta ju armastab neid, kelle eest ta suri.

Ent siis kui Kristus on meie õigeksmõistu usus isiklikult Jumala troonisaalis kinnitanud, algab meie jaoks uus ja õndsusrohke, igavene elu. Sellegi kohta, milles see igavene elu seisneb, annab meie kirjakoht, Taanieli nägemus meile aimu.

Inimesepojale ehk Kristusele antakse valitsus ja au ning kuningriik. Tema on ju Jumala Poeg ja Tall, kes on tapetud ja „väärt võtma väge ja rikkust ja tarkust ja võimu ja au ja kirkust ja õnnistust!“ (Ilm 5:12).

Kuid Taaniel ütleb siin ka nii: „...kõik rahvad, suguvõsad ja keeled teenisid teda“. See roll on siis neil, kes pääsevad viimselt igavesse ellu Jumala juures. On rõhutatud, et Jumala ees on kõik rahvad, kõik suguvõsad ja kõik keeled. Meie kristlastena peame ikka rõhutama, et see ei käi mitte ainult Iisraeli suguvõsade valitute kohta, vaid kõigi usklike kohta sõltumata geograafilisest asukohast, päritolust ja rahvusest.

Nende taevasse pääsenud usklike ülesanne on niisiis Jumalat teenida. Millega Issandat taevas teenitakse? Ikka Jumala kiitmisega! Ps 19 ütleb: „Taevad jutustavad Jumala au ja taevalaotus kuulutab tema kätetööd.“ Ent kui juba taevad ja taevalaotus seda teevad ülekantud tähenduses, siis teevad inimlapsed seda otseses tähenduses! Koos inglite ja taevavägedega kiidavad nad lauldes ööd ja päevad Issanda vägevust.

Mõni skeptik võiks ju küsida, et kas siis seal taevas tööd ei tulegi teha? Inimene on ju loodud töötegemiseks! Jah, aga mida kujutab siis endast tõeline töö? Kas perele raha teenimist? Või eneseteostamist? Tõeline töö kujutab endast Jumala kiitmist!

Olen märganud, et päevadel, mil kirjutan jutlust või vaimulikku muusikat, ütleb mu patune süda mulle: sa oled aega raisanud, pole midagi mõistlikku ära teinud!

Kuid Jumal ütleb Ps 1: „Õnnis on inimene, ... kel on hea meel Issanda Seadusest ja kes uurib ta Seadust ööd ja päevad.“ Sest siis „ta on otsekui puu, mis on istutatud veeojade äärde, mis vilja annab omal ajal ja mille lehed ei närtsi; ja kõik, mis ta teeb, läheb korda.“ Kes meist ei ihkaks sellist tulemust oma tööst! Nõnda tulebki oma eesmärkides usaldada Jumala sõna ja mitte oma patuse südame eesmärgiseadmisi.

Kõike seda jutustab meile Jumala kingitud pilt sellest, mis inimesest võib saada. Ilma selle pildita Kristuse taevaminekust ei avalduks meie inimlik elu sellises rikkuses ja täiuses nagu Jumal selle on loonud!

Aamen.